

Deinde disputat, quod cuiusque generis animantium statui deceat extremum.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Tenesne igitur, inquam, Hieronymus Rhodius quid dicat esse summum bonum, quo putet omnia referri oportere? Non autem hoc: igitur ne illud quidem. **Beatus sibi videtur esse moriens.** Proclivi currit oratio. Sapiens autem semper beatus est et est aliquando in dolore; Sin kakan malitiam dixisses, ad aliud nos unum certum vitium consuetudo Latina traduceret.

Sed quanta sit alias, nunc tantum possitne esse tanta. Quae similitudo in genere etiam humano apparet. Si enim ita est, vide ne facinus facias, cum mori suadeas. Sed quae tandem ista ratio est? Sint modo partes vitae beatae. Scio enim esse quosdam, qui quavis lingua philosophari possint; **Cave putes quicquam esse verius. Nos cum te, M.** Quae diligentissime contra Aristonem dicuntur a Chryippo. Cum id fugiunt, re eadem defendunt, quae Peripatetici, verba. Ergo in gubernando nihil, in officio plurimum interest, quo in genere peccetur.

- Alia quaedam dicent, credo, magna antiquorum esse peccata, quae ille veri investigandi cupidus nullo modo ferre potuerit.
- Propter nos enim illam, non propter eam nosmet ipsos diligimus.
- Quid, cum fictas fabulas, e quibus utilitas nulla elici potest, cum voluptate legimus?
- Roges enim Aristonem, bonane ei videantur haec: vacuitas doloris, divitiae, valitudo;
- Cui Tubuli nomen odio non est?

Urgent tamen et nihil remittunt. Nihil ad rem! Ne sit sane; Sit enim idem caecus, debilis. **Sic enim censeat, oportunitatis esse beate vivere.** Quid, si etiam iucunda memoria est praeteritorum malorum? At ille non pertimuit saneque fidenter: Istis quidem ipsis verbis, inquit; *Graccho, eius fere, aequali?* An hoc usque quaque, aliter in vita?

Quare aliud aliquod, Torquate, hominis summum bonum reperiendum est, voluptatem bestiis concedamus, quibus vos de summo bono testibus uti soletis.

Sed nimis multa. Quod cum dixissent, ille contra. Verum tamen cum de rebus grandioribus dicas, ipsae res verba rapiunt; Quid est, quod ab ea absolvi et perfici debeat?

Comprehensum, quod cognitum non habet?

Egone quaeris, inquit, quid sentiam? Profectus in exilium Tubulus statim nec respondere ausus; **Equidem e Cn.** Haec para/doca illi, nos admirabilia dicamus. An haec ab eo non dicuntur? Respondent extrema primis, media utrisque, omnia omnibus. Quamquam haec quidem praeposita recte et reiecta dicere licebit. Cum id fugiunt, re eadem defendunt, quae Peripatetici, verba.

- Levatio igitur vitiorum magna fit in iis, qui habent ad virtutem progressionis aliquantum.
- Habent enim et bene longam et satis litigiosam disputationem.
- Immo istud quidem, inquam, quo loco quidque, nisi iniquum postulo, arbitrato meo.

Et ego: Tu vero, inquam, Piso, ut saepe alias, sic hodie ita

nosse ista visus es, ut, si tui nobis potestas saepius fieret, non multum Graecis supplicandum putarem.

His singulis copiose responderi solet, sed quae perspicua sunt longa esse non debent.

Etsi dedit talem mentem, quae omnem virtutem accipere posset, ingenuitque sine doctrina notitias parvas rerum maximarum et quasi instituit docere et induxit in ea, quae inerant, tamquam elementa virtutis.

Si enim ita est, vide ne facinus facias, cum mori suadeas.

Memini vero, inquam;

Tantum dico, magis fuisse vestrum agere Epicuri diem natalem, quam illius testamento cavere ut ageretur.

Perge porro;

Etsi ea quidem, quae adhuc dixisti, quamvis ad aetatem recte isto modo dicerentur.

Proclivi currit oratio.

Sed ne, dum huic obsequor, vobis molestus sim.

Quibusnam praeteritis?

Id et fieri posse et saepe esse factum et ad voluptates percipiendas maxime pertinere.

Efficiens dici potest.

Quacumque enim ingredimur, in aliqua historia vestigium ponimus.

Quis hoc dicit?

Nondum autem explanatum satis, erat, quid maxime natura vellet.

Efficiens dici potest.

Laboro autem non sine causa;

Peccata paria.

Cum sciret confestim esse moriendum eamque mortem ardentiore studio peteret, quam Epicurus voluptatem petendam putat.

Si longus, levis;

Teneo, inquit, finem illi videri nihil dolere.

Nos commodius agimus.

Quorum altera prosunt, nocent altera.

- Et ille ridens: Video, inquit, quid agas;
- Satisne ergo pudori consulat, si quis sine teste libidini pareat?
- Est autem etiam actio quaedam corporis, quae motus et status naturae congruentis tenet;
- Quod autem satis est, eo quicquid accessit, nimium est;
- Quid, de quo nulla dissensio est?

Haec dicuntur inconstantissime.

Quamquam tu hanc copiosiore etiam soles dicere.

Etiam beatissimum?

Consequens enim est et post oritur, ut dixi.

Perge porro;

Quis istud, quaeso, nesciebat?

Perge porro;

Satis est ad hoc responsum.

Bonum liberi: misera orbitas.

Et quod est munus, quod opus sapientiae?

At vero illa perfecta atque plena eorum, qui cum de hominis summo bono quaerent, nullam in eo neque animi neque corporis partem vacuum tutela reliquerunt.

Quamquam ab iis philosophiam et omnes ingenuas disciplinas habemus;

Disserendi artem nullam habuit. Ergo hoc quidem apparet, nos ad agendum esse natos. Sed virtutem ipsam inchoavit, nihil amplius.

Summum enim bonum exposuit vacuitatem doloris;

Nam quibus rebus efficiuntur voluptates, eae non sunt in potestate sapientis. Quando enim Socrates, qui parens philosophiae iure dici potest, quicquam tale fecit? Ab hoc autem quaedam non melius quam veteres, quaedam omnino relictas. **Idemne, quod iucunde?** Cur tantas regiones barbarorum pedibus obiit, tot maria transmisit? *Nulla erit controversia.* Quis Aristidem non mortuum diligit? Cenasti in vita numquam bene, cum omnia in ista Consumis squilla atque acupensere cum decimano. Praeclare hoc quidem. Hic ambiguo ludimur. Ita enim vivunt quidam, ut eorum vita refellatur oratio.

Et non ex maxima parte de tota iudicabis? *Bonum incolumis acies: misera caecitas.* Non est igitur voluptas bonum. Quid, quod homines infima fortuna, nulla spe rerum gerendarum, opifices denique delectantur historia? Hunc vos beatum; Tum ille timide vel potius verecunde: Facio, inquit. Eadem nunc mea adversum te oratio est. Quid sequatur, quid repugnet, vident. Sin tantum modo ad indicia veteris memoriae cognoscenda, curiosorum. Satis est ad hoc responsum.

Praeclaras mortes sunt imperatoriae; Sed quae tandem ista ratio est? Duarum enim vitarum nobis erunt instituta capienda. Iam id ipsum absurdum, maximum malum negligi. Idemne potest esse dies saepius, qui semel fuit? An eiusdem modi? Restinguet citius, si ardentem acceperit.

An vero, inquit, quisquam potest probare, quod perceptum, quod.

Conferam tecum, quam cuique verso rem subicias; Etsi qui potest intellegi aut cogitari esse aliquod animal, quod se oderit? Sit hoc ultimum bonorum, quod nunc a me defenditur; Uterque enim summo bono fruitur, id est voluptate. Unum nescio, quo modo possit, si luxuriosus sit, finitas cupiditates habere. Tum Triarius: Posthac quidem, inquit, audacius. Hoc dixerit potius Ennius: Nimium boni est, cui nihil est mali. **Poterat autem inpune;** Quod non faceret, si in voluptate summum bonum poneret.

- Et hunc idem dico, inquieta sed ad virtutes et ad vitia nihil interesse.
- Qualem igitur hominem natura inchoavit?
- Naturales divitias dixit parabiles esse, quod parvo esset natura contenta.
- Non est enim vitium in oratione solum, sed etiam in moribus.
- Stuprata per vim Lucretia a regis filio testata civis se ipsa interemit.
- Nihil opus est exemplis hoc facere longius.
- Laelius clamores sofòw ille so lebat Edere compellans gumias ex ordine nostros.
- Tum Triarius: Posthac quidem, inquit, audacius.

Non quaero, quid dicat, sed quid convenienter possit rationi et sententiae suae dicere.

Quid nunc honeste dicit? Oculorum, inquit Plato, est in nobis sensus acerrimus, quibus sapientiam non cernimus. Quamvis enim depravatae non sint, pravae tamen esse possunt. Quid enim est a Chrysippo praetermissum in Stoicis? Animum autem reliquis rebus ita perfecit, ut corpus; Sin laboramus, quis est, qui alienae modum statuatur industriae? Cur, nisi quod turpis oratio est? Sed eum qui audiebant, quoad poterant, defendebant sententiam suam. Age, inquires, ista parva sunt. Teneo, inquit, finem illi videri nihil dolere. Haec dicuntur fortasse ieiunius;

Vide, quaeso, rectumne sit.

Cur, nisi quod turpis oratio est? Propter nos enim illam, non propter eam nosmet ipsos diligimus. Et quod est munus, quod opus sapientiae? Quid de Pythagora? Eadem nunc mea adversum te oratio est. Longum est enim ad omnia respondere, quae a te dicta sunt.

Quantum Aristoxeni ingenium consumptum videmus in musicis? Quis non odit sordidos, vanos, leves, futtiles? Ita prorsus, inquam; Gloriosa ostentatio in constituendo summo bono. Aliter enim explicari, quod quaeritur, non potest. Quae autem natura suae primae institutionis oblita est?

Iam quae corporis sunt, ea nec auctoritatem cum animi partibus, comparandam et cognitionem habent faciliorem. Nihil enim iam habes, quod ad corpus referas; Igitur neque stultorum quisquam beatus neque sapientium non beatus. **Quam ob rem tandem, inquit, non satisfacit?** Expectoque quid ad id, quod quaerebam, respondeas. Ab hoc autem quaedam non melius quam veteres, quaedam omnino relictas. Quam illa ardentis amores excitaret sui! Cur tandem? Zenonis est, inquam, hoc Stoici.

Neque solum ea communia, verum etiam paria esse dixerunt.

Quo studio Aristophanem putamus aetatem in litteris duxisse? Sed residamus, inquit, si placet. Quid ei reliquisti, nisi te, quoquo modo loqueretur, intellegere, quid diceret? Ita graviter et severe voluptatem secrevit a bono. Portenta haec esse dicit, neque ea ratione ullo modo posse vivi; Cuius quidem, quoniam Stoicus fuit, sententia condemnata mihi videtur esse inanitas ista verborum. Utrum igitur tibi litteram videor an totas paginas commovere?

Dat enim intervalla et relaxat. Quae ista amicitia est? Respondeat totidem verbis. Ne discipulum abducam, times. Ut optime, secundum naturam affectum esse possit. Ad eos igitur converte te, quaeso. Ergo opifex plus sibi proponet ad formarum quam civis excellens ad factorum pulchritudinem?

Illud vero minime consectorium, sed in primis hebes, illorum scilicet, non tuum, gloriatio dignam esse beatam vitam, quod non possit sine honestate contingere, ut iure quisquam gloriatur.

Illa argumenta propria videamus, cur omnia sint paria peccata.

Cave putes quicquam esse verius. Stoicos roga. Intellegi quidem, ut propter aliam quampiam rem, verbi gratia propter voluptatem, nos amemus; *Quae sequuntur igitur? Restatis igitur vos;* Num quid tale Democritus? Id mihi magnum videtur. Quibus ego vehementer assentior. **Quid nunc honeste dicit?**

Quis enim est, qui non videat haec esse in natura rerum tria? Etenim si delectamur, cum scribimus, quis est tam invidus, qui ab eo nos abducat? Mihi enim satis est, ipsis non satis. Quamquam ab iis philosophiam et omnes ingenuas disciplinas habemus; Ergo ita: non posse honeste vivi, nisi honeste vivatur? Ex quo intellegitur officium medium quiddam esse, quod neque in bonis ponatur neque in contrariis. Quis suae urbis conservatorem Codrum, quis Erechthei filias non maxime laudat? Duae sunt enim res quoque, ne tu verba solum putes.

Est enim aliquid in his rebus probabile, et quidem ita, ut eius ratio reddi possit, ergo ut etiam probabiliter acti ratio reddi possit.

Quid, quod homines infima fortuna, nulla spe rerum gerendarum, opifices denique delectantur historia?

Scaevolam M.

Nihil enim iam habes, quod ad corpus referas;

Quis enim redargueret?

Collatio igitur ista te nihil iuvat.

Age sane, inquam.

Portenta haec esse dicit, neque ea ratione ullo modo posse vivi;

Age sane, inquam.

Et nemo nimium beatus est;

Age nunc isti doceant, vel tu potius quis enim ista melius?

Equidem e Cn. **Non igitur bene.** Sed quid sentiat, non videtis. Totum autem id externum est, et quod externum, id in casu est. Haec igitur Epicuri non probo, inquam. Expressa vero in iis aetatibus, quae iam confirmatae sunt.

Nihilo magis.

Duo enim genera quae erant, fecit tria. **An eiusdem modi?** Quasi ego id curem, quid ille aiat aut neget. Ratio enim nostra consentit, pugnat oratio. Illa tamen simplicia, vestra versuta. Non laboro, inquit, de nomine. **Istic sum, inquit.** Tecum optime, deinde etiam cum mediocri amico. Verum hoc idem saepe faciamus.

- Sed residamus, inquit, si placet.
- Quia dolori non voluptas contraria est, sed doloris privatio.
- Sic exclusis sentiis reliquorum cum praeterea nulla esse possit, haec antiquorum valeat necesse est.

Sumenda potius quam expetenda. Satisne vobis videor pro meo iure in vestris auribus commentatus? Roges enim Aristonem, bonane ei videantur haec: vacuitas doloris, divitiae, valitudo; Eam tum adesse, cum dolor omnis absit; Quid, cum fictas fabulas, e quibus utilitas nulla elici potest,

cum voluptate legimus? Deinde disputat, quod cuiusque generis animantium statui deceat extremum. Sed quot homines, tot sententiae;

Sed quamvis comis in amicis tuendis fuerit, tamen, si haec vera sunt-nihil enim affirmo-, non satis acutus fuit.

Quod est, ut dixi, habere ea, quae secundum naturam sint, vel omnia vel plurima et maxima.

Deinde dolorem quem maximum? Videamus igitur sententias eorum, tum ad verba redeamus.

Expectoque quid ad id, quod quaerebam, respondeas. *Sed ad rem redeamus;* Quantum Aristoxeni ingenium consumptum videmus in musicis? Istam voluptatem, inquit, Epicurus ignorat? Sed fortuna fortis; Sic, et quidem diligentius saepiusque ista loquemur inter nos agemusque communiter. Qui autem diffidet perpetuitati bonorum suorum, timeat necesse est, ne aliquando amissis illis sit miser.

Est enim effectrix multarum et magnarum voluptatum.

At cum de plurimis eadem dicit, tum certe de maximis. Quae quo sunt excelsiores, eo dant clariora indicia naturae. Haec dicuntur fortasse ieiunius; Tu quidem reddes; Nos vero, inquit ille; Et quidem, inquit, vehementer errat;

Quae ista amicitia est? Ait enim se, si uratur, Quam hoc suave! dicturum. **Quid Zeno?** Post enim Chrysippum eum non sane est disputatum. **Non est igitur voluptas bonum.** Haec para/doca illi, nos admirabilia dicamus. Addidisti ad extremum etiam indoctum fuisse.

Cum autem paulum firmitatis accessit, et animo utuntur et sensibus conitunturque, ut sese erigant, et manibus utuntur et eos agnoscunt, a quibus educantur.

Quorum sine causa fieri nihil putandum est.

Quicquid enim a sapientia proficiscitur, id continuo debet expletum esse omnibus suis partibus; Non risu potius quam oratione eiciendum? Is es profecto tu. Nam quid possumus facere melius? Bonum integritas corporis: misera debilitas. De ingenio eius in his disputationibus, non de moribus quaeritur. *Falli igitur possumus.* Cum audissem Antiochum, Brute, ut solebam, cum M.

Nam si concederetur, etiamsi ad corpus nihil referatur, ista sua sponte et per se esse iucunda, per se esset et virtus et cognitio rerum, quod minime ille vult expetenda.

Quamquam ab iis philosophiam et omnes ingenuas disciplinas habemus; Eodem modo is enim tibi nemo dabit, quod, expetendum sit, id esse laudabile. Beatus autem esse in maximarum rerum timore nemo potest. An hoc usque quaque, aliter in vita? Quae fere omnia appellantur uno ingenii nomine, easque virtutes qui habent, ingeniosi vocantur. Si verbum sequimur, primum longius verbum praepositum quam bonum. Septem autem illi non suo, sed populorum suffragio omnium nominati sunt.

Facile est hoc cernere in primis puerorum aetatulis.

Negare non possum. Etsi ea quidem, quae adhuc dixisti, quamvis ad aetatem recte isto modo dicerentur. Hanc quoque iucunditatem, si vis, transfer in animum; Aliter enim nosmet ipsos nosse non possumus. Tum ille timide vel potius verecunde: Facio, inquit. Cur igitur, inquam, res tam

dissimiles eodem nomine appellas? Quamquam te quidem video minime esse deterritum. Non est igitur summum malum dolor.

Tria genera bonorum;

Sic exclusis sentiis reliquorum cum praeterea nulla esse possit, haec antiquorum valeat necesse est.

Tenent mordicus.

Tu autem negas fortem esse quemquam posse, qui dolorem malum putet.

Quonam, inquit, modo?

Quae cum dixisset paulumque institisset, Quid est?

Quae sequuntur igitur?

Quid, si reviviscant Platonis illi et deinceps qui eorum auditores fuerunt, et tecum ita loquantur?

Recte, inquit, intellegis.

Nam, ut sint illa vendibilia, haec uberiora certe sunt.

Atque ut a corpore ordiar, videsne ut, si quae in membris prava aut debilitata aut inminuta sint, occultent homines?

Tollitur beneficium, tollitur gratia, quae sunt vincla concordiae.

Hanc se tuus Epicurus omnino ignorare dicit quam aut qualem esse velint qui honestate summum bonum metiantur.

Quorum sine causa fieri nihil putandum est. Ut in geometria, prima si dederis, danda sunt omnia. Est enim effectrix multarum et magnarum voluptatum. *Nam de isto magna dissensio est.* Si enim, ut mihi quidem videtur, non explet bona naturae voluptas, iure praetermissa est; Qui autem de summo bono dissentit de tota philosophiae ratione dissentit. Ergo hoc quidem apparet, nos ad agendum esse natos. Isto modo ne improbos quidem, si essent boni viri. Iam id ipsum absurdum, maximum malum neglegi.

Sed ne, dum huic obsequor, vobis molestus sim.

Bonum negas esse divitias, praepositum esse dicis?

Verum hoc idem saepe faciamus. Habes, inquam, Cato, formam eorum, de quibus loquor, philosophorum. Satisne vobis videor pro meo iure in vestris auribus commentatus?

Respondent extrema primis, media utrisque, omnia omnibus. Sed erat aequius Triarium aliquid de dissensione nostra iudicare. Praeteritis, inquit, gaudeo.

Sed ille, ut dixi, vitiose.

Minime vero, inquit ille, consentit.

Quae cum dixisset, finem ille. Vadem te ad mortem tyranno dabis pro amico, ut Pythagoreus ille Siculo fecit tyranno? Quid est enim aliud esse versutum? Ubi ut eam caperet aut quando? *Quod ea non occurrentia fingunt, vincunt Aristonem;* Nam si propter voluptatem, quae est ista laus, quae possit e macello peti? Philosophi autem in suis lectulis plerumque moriuntur. Quod autem satis est, eo quicquid accessit, nimium est; Isto modo ne improbos quidem, si essent boni viri.

Ergo in iis adolescentibus bonam spem esse dicemus et magnam indolem, quos suis commodis inservituros et quicquid ipsis expediat facturos arbitrabimur?

Ex quo intellegitur idem illud, solum bonum esse, quod honestum sit, idque esse beate vivere: honeste, id est cum virtute, vivere.

Stoicos roga. Sed vobis voluptatum perceptarum recordatio vitam beatam facit, et quidem corpore perceptarum. Uterque enim summo bono fruitur, id est voluptate. **Sint ista Graecorum;** Cur tantas regiones barbarorum pedibus obiit, tot maria transmisit? Eam stabilem appellas. **Quae cum dixisset, finem ille.** Quid ergo attinet gloriose loqui, nisi constanter loquere? Apud imperitos tum illa dicta sunt, aliquid etiam coronae datum;

Quo modo autem optimum, si bonum praeterea nullum est? **An hoc usque quaque, aliter in vita?** Erit enim mecum, si tecum erit. Istic sum, inquit. Summae mihi videtur inscitiae. Quo plebiscito decreta a senatu est consuli quaestio Cn. *Efficiens dici potest.* Quid autem habent admirationis, cum prope accesseris? At miser, si in flagitiosa et vitiosa vita afflueret voluptatibus.

Naturales divitias dixit parabiles esse, quod parvo esset natura contenta.

Ait enim se, si uratur, Quam hoc suave! dicturum. An hoc usque quaque, aliter in vita? **Cave putes quicquam esse verius.** *Nihilo beatiorum esse Metellum quam Regulum.* Est enim effectrix multarum et magnarum voluptatum. **Quod cum dixissent, ille contra.** Aliud igitur esse censet gaudere, aliud non dolere. **Ut aliquid scire se gaudeant?**

- Nunc haec primum fortasse audientis servire debemus.
- Dicet pro me ipsa virtus nec dubitabit isti vestro beato M.
- Quid enim de amicitia statueris utilitatis causa expetenda vides.
- Primum divisit ineleganter;

Scientiam pollicentur, quam non erat mirum sapientiae cupido patria esse cariorum. Beatus autem esse in maximarum rerum timore nemo potest. Dici enim nihil potest verius. Quid autem habent admirationis, cum prope accesseris? An haec ab eo non dicuntur? Sine ea igitur iucunde negat posse se vivere?

- Cuius ad naturam apta ratio vera illa et summa lex a philosophis dicitur.
- Sed utrum hortandus es nobis, Luci, inquit, an etiam tua sponte propensus es?
- At cum de plurimis eadem dicit, tum certe de maximis.

Nemo nostrum istius generis asotos iucunde putat vivere. Qui vere falsone, quaerere mittimus- dicitur oculis se privasse; An eum discere ea mavis, quae cum plane perdidiceriti nihil sciat? Sed eum qui audiebant, quoad poterant, defendebant sententiam suam. Non quam nostram quidem, inquit Pomponius iocans; Hoc est dicere: Non reprehenderem asotos, si non essent asoti. *Ratio quidem vestra sic cogit.*

Quia nec honesto quicquam honestius nec turpi turpius. Neque solum ea communia, verum etiam paria esse dixerunt. Cum autem in quo sapienter dicimus, id a primo rectissime dicitur. Dicet pro me ipsa virtus nec dubitabit isti vestro beato M. Nam et complectitur verbis, quod vult, et dicit plane, quod intellegam; Ipse Epicurus fortasse redderet, ut Sextus Peducaeus, Sex. Quis non odit sordidos, vanos, leves, futiles? **Eaedem res maneant alio modo.**

Ita ne hoc quidem modo paria peccata sunt.

Illa tamen simplicia, vestra versuta. Teneo, inquit, finem illi videri nihil dolere. Satisne vobis videor pro meo iure in vestris auribus commentatus? Hoc loco tenere se Triarius non potuit. Obsecro, inquit, Torquate, haec dicit Epicurus? Nam illud vehementer repugnat, eundem beatum esse et multis malis oppressum. Quam ob rem tandem, inquit, non satisfacit? **Facillimum id quidem est, inquam.**

Aliena dixit in physicis nec ea ipsa, quae tibi probarentur; Longum est enim ad omnia respondere, quae a te dicta sunt. Quid igitur dubitamus in tota eius natura quaerere quid sit effectum? Dempta enim aeternitate nihilo beatior Iuppiter quam Epicurus; Etsi ea quidem, quae adhuc dixisti, quamvis ad aetatem recte isto modo dicerentur. Tu enim ista lenius, hic Stoicorum more nos vexat. Huius, Lyco, oratione locuples, rebus ipsis ielunior. Quae similitudo in genere etiam humano apparet. Dulce amarum, leve asperum, prope longe, stare movere, quadratum rotundum. **Eam tum adesse, cum dolor omnis absit;** Iis igitur est difficilius satis facere, qui se Latina scripta dicunt contemnere. Cur deinde Metrodori liberos commendas?

Duo Reges: constructio interrete. Bestiarum vero nullum iudicium puto. Huius, Lyco, oratione locuples, rebus ipsis ielunior. Hoc etsi multimodis reprehendi potest, tamen accipio, quod dant. Egone quaeris, inquit, quid sentiam? At multis malis affectus. At multis malis affectus. Sed id ne cogitari quidem potest quale sit, ut non repugnet ipsum sibi.

Ego vero isti, inquam, permitto. Quo studio Aristophanem putamus aetatem in litteris duxisse? Animi enim quoque dolores percipiet omnibus partibus maiores quam corporis. Non autem hoc: igitur ne illud quidem. Cur fortior sit, si illud, quod tute concedis, asperum et vix ferendum putabit? Bonum patria: miserum exilium. Ita graviter et severe voluptatem secrevit a bono. Utilitatis causa amicitia est quaesita. Tu autem negas fortem esse quemquam posse, qui dolorem malum putet.

Et tamen puto concedi nobis oportere ut Graeco verbo utamur, si quando minus occurret Latinum, ne hoc ephippiis et acratophoris potius quam proegmenis et apoproegmenis concedatur;

Quid igitur dubitamus in tota eius natura quaerere quid sit effectum?

Omnia contraria, quos etiam insanos esse vultis. Quis Pullum Numitorium Fregellanus, proditorem, quamquam rei publicae nostrae profuit, non odit?

Nos commodius agimus.

Teneo, inquit, finem illi videri nihil dolere.

Quonam modo?

Consequentia exquirere, quoad sit id, quod volumus, effectum.

Praeclare hoc quidem.

Ex quo, id quod omnes expetunt, beate vivendi ratio inveniri et comparari potest.

Quid enim?

Epicurei num desistunt de isdem, de quibus et ab Epicuro scriptum est et ab antiquis, ad arbitrium suum scribere?

Cur iustitia laudatur?

Conferam tecum, quam cuique verso rem subicias;

Sedulo, inquam, faciam. Ita multa dicunt, quae vix intellegam. Egone quaeris, inquit, quid sentiam? Expressa vero in iis aetatibus, quae iam confirmatae sunt. Suo enim quisque studio maxime ducitur. Quid enim de amicitia statueris utilitatis causa expetenda vides.

Quis est, qui non oderit libidinosam, protervam adolescentiam? Quae similitudo in genere etiam humano apparet.

Itaque omnis honos, omnis admiratio, omne studium ad virtutem et ad eas actiones, quae virtuti sunt consentaneae, refertur, eaque omnia, quae aut ita in animis sunt aut ita geruntur, uno nomine honesta dicuntur.

Quod autem ratione actum est, id officium appellamus. Certe nihil nisi quod possit ipsum propter se iure laudari. Videmus igitur ut conquiescere ne infantes quidem possint. Quarum ambarum rerum cum medicinam pollicetur, luxuriae licentiam pollicetur.

An quod ita callida est, ut optime possit architectari voluptates?

Quis Aristidem non mortuum diligit? Haec quo modo convenient, non sane intellego. Quodsi ipsam honestatem undique perfectam atque absolutam. Cave putes quicquam esse verius. Quid iudicant sensus?

Sin dicit obscurari quaedam nec apparere, quia valde parva sint, nos quoque concedimus;

Quid de Platone aut de Democrito loquar? Sin aliud quid voles, postea. Nemo igitur esse beatus potest. Ex rebus enim timiditas, non ex vocabulis nascitur. Scientiam pollicentur, quam non erat mirum sapientiae cupido patria esse cariorem.

Consequens enim est et post oritur, ut dixi.

Plane idem, inquit, et maxima quidem, qua fieri nulla maior potest. Ita prorsus, inquam; Estne, quaeso, inquam, sitiendi in bibendo voluptas? Quis animo aequo videt eum, quem impure ac flagitiose putet vivere? Comprehensum, quod cognitum non habet? At ego quem huic anteponam non audeo dicere; Quacumque enim ingredimur, in aliqua historia vestigium ponimus. Id enim natura desiderat. Huius, Lyco, oratione locuples, rebus ipsis ielunior.

Istic sum, inquit.

Quas enim kakaw Graeci appellant, vitia malo quam malitias nominare.

Quid adiuvas?

Quo tandem modo?

Confecta res esset.

Et non ex maxima parte de tota iudicabis?

Quo tandem modo?

Cur deinde Metrodori liberos commendas?

Venit ad extremum; Quo modo autem optimum, si bonum praeterea nullum est? Haec quo modo convenient, non sane intellego. Ergo adhuc, quantum equidem intellego, causa non videtur fuisse mutandi nominis. Sin aliud quid voles, postea. Eiuro, inquit adridens, iniquum, hac quidem de re; *Venit ad extremum;* Nihil opus est exemplis hoc facere longius. Zenonis est, inquam, hoc Stoici. Causa autem fuit huc veniendi ut quosdam hinc libros promerem.

Praeclare hoc quidem.

Itaque vides, quo modo loquantur, nova verba fingunt, deserunt usitata.

Quae sequuntur igitur?

Neque enim disputari sine reprehensione nec cum iracundia aut pertinacia recte disputari potest.

Quonam modo?

Summum a vobis bonum voluptas dicitur.

Quas enim kakaw Graeci appellant, vitia malo quam malitias nominare.

Qui ita affectus, beatum esse numquam probabis; Conferam tecum, quam cuique verso rem subicias; Sed quia studebat laudi et dignitati, multum in virtute processerat. Quid ei reliquisti, nisi te, quoquo modo loqueretur, intellegere, quid diceret? Quid Zeno? Qualis ista philosophia est, quae non interitum afferat pravitatis, sed sit contenta mediocritate vitiorum?